

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

Mgr. Viganò en de
Priesterbroederschap

De communieritus (3/4)

De Mariale retraite

De H. Bavo

BROEDERSCHAP VAN DE H. ROZENKRANS

O Koningin van de Heilige Rozenkrans, die met de tekenen van eertijds behaalde zegepralen versierd tevoorschijn komt. Nu de goddeloosheid met trotsheid het hoofd recht, gewaardig U van uit het hoogste van de hemel, van waaruit U troost, genade en vergiffenis op de aarde verspreidt, gewaardig U in de moeilijke beproevingen van de hedendaagse tijd een blik van goedheid op de Kerk van uw Goddelijke Zoon, op zijn Stadhouder de Paus van Rome, op de geestelijkheid en het christenvolk te werpen.

Verhaast, o machtige uitroeister der ketterijen, alhoewel onze ontelbare misdaden dagelijks God aanzetten om het uur der rechtvaardigheid vroeger te doen aankomen, verhaast het uur der barmhartigheid.

Wat mij aangaat, de ellendigste van alle mensen, die mij voor uw voeten neerwerp, bekom mij, bid ik U, de genaden die ik nodig heb om heilig te leven op aarde en eens in het paradijs met de uitverkorenen te heersen.

In afwachting groet ik U met alle gelovigen van de gehele wereld, U zeggende: "O Koningin van de Allerheiligste Rozenkrans, bid voor ons."

Aflaat van 100 dagen eenmaal per dag te verdienen
Leo XIII, 3 juli 1886

Mgr. Lefebvre had gelijk!

E.H. Louis Bochkoltz

Beste vrienden en weldoeners,

Voor 50 jaar nu wijst de Priesterbroederschap Sint-Pius X met doctrinale nauwgerichtheid in de continuïteit van zijn stichter Mgr. Marcel Lefebvre op de dwalingen van het Tweede Vaticaans Concilie en de nieuwe Mis van Paulus VI.

Het is noch een vreugde de crisis van de Kerk te erkennen, noch een eer om het aan het licht te brengen. Integendeel! Wij houden van de Katholieke Kerk en daarom willen wij dat haar heilbrengende doctrine heerst.

Sinds twee jaar nu spreekt Mgr. Vigano dezelfde duidelijke taal tegen de moderne fouten in de Kerk. De oud-apostolische nuntius van Washington veroordeelt met moed de doctrinale fouten van Vaticanum II en de daaruitvolgende leer. Maar, tot nu toe sprak hij nooit over de Priesterbroederschap Sint-Pius X. In een brief van 1 september heeft hij het nu gedaan:

“Dit verborgen en vaak stille werk is uitgevoerd door de Priesterbroederschap Sint-Pius X, die erkenning verdient omdat ze de vlam van de Traditie niet heeft laten doven op een moment dat het vieren van de Oude Mis als subversief werd beschouwd en een reden voor excommunicatie.”

“Haar priesters zijn een gezonde doorn in het oog voor de hiërarchie geweest.”

“Ik beschouw Aartsbisschop Lefebvre als een voorbeeldige belijder van het Geloof.”

Wat een mooi getuigenis voor Mgr. Lefebvre en de Priesterbroederschap Sint-Pius X. De woorden die Mgr. Lefebvre op zijn graf wilde geschreven zien, zijn na 50 jaar nog meer actueel: “*Tradidi quod et accepi*”, “ik heb doorgegeven wat ik gekregen heb.”

“Ja, wee mij, zo ik het Evangelie niet zou verkondigen”, zei Sint-Paulus aan de Korinthiërs. “Nee. We kunnen niet zwijgen wat we hebben

gezien en gehoord”, antwoordden de HH. Petrus en Johannes aan de oversten van het volk en de oudsten, die hen absoluut verboden te spreken en te onderwijzen in de naam van Jezus.

Dierbaren, wij kunnen niet zwijgen. Wij kunnen niet onverschillig blijven voor de boodschap van het Evangelie, voor onze roeping om heiligen te worden. Net als bij de apostelen moet dit vuur in onze ziel branden. Wee ons, als het vuur uitgaat.

Met de maand oktober beginnen wij de maand van de rozenkrans die speciaal gewijd is aan het bidden van onze rozenkrans. Gebruik uw paternoster, haal die desnoods van uw grootmoeder, Onze-Lieve-Vrouw is onze Moeder en zorgt voor haar kinderen. Bidt mee in Banneux en bidt voor ons land tussen 3 en 11 oktober.

Deze maand is ook gewijd aan de heilige engelen, onze engelbewaarders, die over ons waken om ons het eeuwige licht te helpen te bereiken. Maar er zijn ook slechte geesten, “soorten van duivels die alleen door gebed en vasten worden uitgedreven”, zei Jezus.

Dierbaren, laten wij blijven bidden!

Sedert enkele weken nu komen in de Hemelstraat opvallend veel nieuwe mensen aan onze deur kloppen: vragen voor het doopsel, om te biechten, om onderricht te krijgen, om gebeden voor zieken ... Onze catechismusklassen worden voller, wij gaan een volwassenonderricht starten, er is meer en meer contact met universitaire studenten. De zielen zoeken God. En ze vinden Hem niet in de wereld. Ze vinden Hem ook niet in het verleden, in de nostalgie. De Traditie van de Kerk leeft! Mgr. Lefebvre heeft het seminarie van de hoop gesticht en, 50 jaar later, zijn wij verheugd er de vruchten van te zien.

Mgr. Lefebvre had gelijk!

Het korte verhaal van mijn lange levensweg

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is het vervolg van het boek *Het korte verhaal van mijn lange levensweg*. Dit zal systematisch gepubliceerd worden in de volgende nummers van *De Monstrans*.

Hoofdstuk 5: Nooit op de Voorzienigheid vooruitlopen

We komen aan het eind ... Aan het eind en aan het begin ...

Aan het begin van de oprichting van de Priesterbroederschap en aan het eind van mijn reis ... na de Congregatie. Het was op dat moment dat seminaristen zoals E.H. Aulagnier en E.H. Cottard, seminaristen die in het Frans Seminarie in Rome waren, maar ook anderen — het waren er vijf of zes — naar me toe zijn gekomen om me de situatie in het Frans Seminarie te beschrijven. Alles verslechterde er: geen discipline meer, de seminaristen gingen 's nachts op stap, geen soutane en elke week veranderde de liturgie. Er was een liturgieteam, dat de opdracht had om elke week een nieuwe liturgie te verzinnen ... Er heerste echt een onwaarschijnlijke chaos in dit Frans Seminarie, dat ik zo bloeiend had gekend en waar ik zo'n goede herinnering aan had.

Aangezien deze jonge seminaristen wisten dat ik inmiddels vrij was, drongen zij er dan ook op aan dat ik iets voor hen zou doen. Persoonlijk stond ik er niet op om opnieuw een taak op mij te nemen. Het was in 1969, en ik vond dat — ik was bijna 65 jaar — het niet het moment was voor mij om nog met iets anders opnieuw te beginnen. Veel mensen gaan met pensioen op 65 jaar; dan had ik misschien ook het recht om dat te doen. Aangezien ze aandrongen, wilde ik wel iets voor hen doen, maar ik was helemaal niet van plan om de een of andere broederschap op te richten. Dat idee kwam totaal niet in me op!

Fribourg

Toen ik Algemeen Overste was, had ik contacten met Zwitserland onderhouden en met de kerkprovincie van Zwitserland, die een huis voor de opvang van studenten had en die ze aan de universiteit van Fribourg liet studeren. Ik kende Mgr. Charrière goed: hij was naar Dakar gekomen toen ik Aartsbisschop was, ik kende hem persoonlijk. Met hem zou het mogelijk zijn om het eens te worden om die enkele seminaristen in het seminarie van de Paters van de H. Geest in Fribourg onder te brengen, zodat ze hun universitaire studies zouden kunnen voortzetten. Dat leek me de eenvoudigste oplossing.

Ik heb er dan zelfs enkelen onmiddellijk heen gestuurd om ze uit het milieu te halen waarin ze zich bevonden.

En zo ben ik één of twee keer naar Fribourg gegaan om ze te bezoeken en om te zien hoe het daar ging. Maar ook daar waren ze met het *aggiornamento* bezig. Ook daar waren er veranderingen. Ze voelden zich niet meer thuis in de gemeenschap van de Paters van de H. Geest, omdat ze bezig waren met de liturgie te veranderen, omdat ze burgerkleding droegen en omdat er ook geen discipline meer was. “O! hebben ze gezegd: *wij gaan hier niet lang blijven, we krijgen geen opleiding, ze geven ons hier niets, geen geestelijke lezingen, helemaal niets. Zo kunnen we niet blijven.*”

“O! dat is heel vervelend”, dacht ik.

Dan ben ik Mgr. Charrière gaan opzoeken en ik heb hem gevraagd of er in Fribourg toch niets beter was dan dit huis van de Paters van de H. Geest waar de enkele seminaristen voor wie ik zorgde, opgevangen zouden kunnen worden en een opleiding zouden kunnen krijgen. Hij heeft geantwoord: “*Weet u, Monseigneur, de huidige*

situatie is heel slecht en het wordt steeds erger; en ik ben heel pessimistisch over de toekomst van het bisdom en de priesteropleiding. Ik ben pessimistisch, ik weet niet hoe de zaken zullen evolueren. We hebben in ieder geval nog een interdiocesaan seminarie dat voor alle bisdommen van Zwitserland is en dat zelfs studenten in burgerkleding toelaat. Bijgevolg zou het ook uw studenten kunnen opnemen. Dus, ga daar misschien eens langs.”

Ik ben in dit interdiocesaan seminarie gaan kijken. De Overste heeft me heel vriendelijk ontvangen en hij heeft me gezegd: *“Monseigneur, we laten studenten toe die geen geestelijken zijn, we willen graag ook nog enkele extra jonge seminaristen opnemen die naar de universiteit zouden gaan. Dat is geen probleem. Maar weet wel dat er hier geen enkele speciale opleiding voor seminaristen is. Ze zijn hier op internaat, ze doen wat ze willen en ze organiseren zich zoals ze willen, wij houden ons niet met hen bezig. Maar als ze willen, mogen ze zeker een reglement hebben en dat naleven; ze kunnen zeker samen zorgen voor de gebeden in de kapel ... geen probleem. Maar van onze kant moet u op niets rekenen. Ze krijgen kost en inwoning maar meer doen wij niet.”*

Ik dacht: *“Ik vind dus terug dezelfde situatie als bij de Paters van de H. Geest. De officiële liturgie zal weer een nieuwe liturgie zijn en bovendien zal men al het andere ook aan het veranderen zijn ... Dan is het niet de moeite dat ze ernaartoe gaan. Er is geen discipline, ze mogen om het even wanneer, zelfs 's nachts naar buiten gaan. Dat is onaanvaardbaar! In zo'n omstandigheden kan ik de verantwoordelijkheid voor de opleiding van seminaristen niet op mij nemen.”*

Wat moet ik doen? Er moest toch een oplossing zijn. Pater Philippe, een Dominicaan en M. Bernard Faÿ een leek, beiden professoren aan de universiteit, vader abt d'Hauterive en een andere leek, ook één van onze vrienden, die zich bezighield met het onderwijs in Fribourg, wisten dat ik me een beetje met seminaristen bezighield en zij wilden met mij spreken. Ze wilden met mij deze kwestie van de opleiding van de seminaristen bespreken. Ze interesseerden zich hiervoor en vroegen zich af of het niet mogelijk was om iets te doen ...

En dus lieten ze me bij M. Bernard Faÿ komen en ze drongen bij me aan. Ze hebben me gezegd: *“Monseigneur, u moet iets doen, u kan deze seminaristen niet in de steek laten. Wij zullen ervoor zorgen dat nog meer seminaristen naar u zullen komen, dat is niet moeilijk. En op dit*

moment kennen we er al verschillende die een serieuze opleiding wensen.”

Ik heb geantwoord: *“Ik ben nu 65 jaar oud en ik moet alles opnieuw beginnen! Goed, ik wil me wel met deze seminaristen bezighouden, ik wil wel geld voor hun huisvesting vinden, ik wil wel een goede opleiding voor ze vinden, ik wil ze wel helpen. Dat ze een priester zoeken, een aalmoezenier die zich een beetje met hen bezighoudt; met zoiets wil ik hen wel helpen! Maar ik ben nu in Rome en ik ben niet van plan om Rome te verlaten. Ik wil niet nog iets beginnen.”*

Wat dit project betreft, dat ik helemaal niet interessant vond, is het nog een keer de Voorzienigheid geweest die me gedwongen heeft om verder te gaan. Ik heb gezegd: *“Goed! Luister, het is eenvoudig, u dringt aan, het zal Mgr. Charrière zijn die beslist. Ik ken Mgr. Charrière, de bisschop van Fribourg, ik ga hem opzoeken. Als hij me aanmoedigt, goed, dan zal ik zien of ik iets kan regelen voor deze seminaristen.”* Maar er was helemaal nog geen sprake van de oprichting van een broederschap: ik zou me enkel op een speciale

Ceremonie van de verplaatsing van het stoffelijk overschot van Mgr. Lefebvre op 24 september 2020.

De kist van Mgr. Lefebvre in de crypte van de kerk van het Onbevleete Hart van Maria te Ecône.

manier bezighouden met deze seminaristen. *“En als Mgr. Charrière het er niet mee eens is, dan doe ik ofwel niets ofwel zal ik doen wat hij me zal zeggen.”*

Ik ben Mgr. Charrière gaan opzoeken en ik heb hem de kwestie voorgelegd. Hij heeft mij gezegd: *“Ja, ja maar natuurlijk weet u, de situatie is zeer ernstig en u zal zien dat het nog erger zal worden. Doe maar, doe maar, ik smeeek het u. Zoek hier iets in de stad, huur een huis, breng uw seminaristen daarin onder en houd u met hen bezig. Anders zullen ze geen opleiding hebben. U moet iets voor hen doen. U mag ze niet in de steek laten.”* Welnu! Ik heb geantwoord: *“Aangezien u de stem van de Goddelijke Voorzienigheid bent, zal ik zien wat ik kan doen. Ik ga nadenken en dan zoeken of ik een huis kan vinden.”*

Met onze vrienden uit Fribourg zijn we dan op zoek gegaan naar een ruimte in de stad, die we konden huren om onze seminaristen onder te brengen, opdat ze in een omgeving zouden zijn die beter overeenstemt met de opleiding die we hun wilden geven: een echte opleiding, een opleiding voor seminaristen, met een kapel, met de H. Mis, met geestelijke lezingen, met een reglement, discipline, enz. en waar een sfeer heerst die in een seminarie thuishoort.

De weg naar Marly

We vonden iets geschikts bij de Paters van Don Bosco op de weg naar Marly. De paters accepteerden om me praktisch een hele etage van hun huis te verhuren, er was ruimte voor een kapel en genoeg kamers voor ca. tien personen. Ze stelden ons ook nog

een aparte eetzaal ter beschikking. Ze verhuurden kamers aan studenten en hoopten op die manier dat sommigen een roeping tot Salesiaan zouden krijgen. Maar er waren in werkelijkheid nauwelijks roepingen. Het was als bij een stel studenten die op kamers wonen en in de stad studeren, maar er was nog ruimte over. De Salesianer Pater, die zich als enige met de studenten bezig hield, was blij dat hij een gedeelte aan ons kon verhuren zodat er wat extra geld in het laatje kwam. Hij ontving ons heel vriendelijk en het hele jaar dat we er zijn gebleven hebben we een goede band met hem gehad.

We zijn dus begonnen en wachtten af wie er zouden komen ... E.H. Aulagnier, E.H. Tissier de Mallerais, E.H. Pellabeuf en nog zes anderen kwamen, ze waren gestuurd door Philippe en door andere vrienden van Fribourg, zo waren we in het begin met negen. Ik probeerde een priester te vinden om me te helpen, want ik was ook nog steeds werkzaam voor de Propaganda in Rome. Ik was trouwens niet van plan om me alleen met dit project bezig te houden. Deze seminaristen zouden hun studies filosofie, theologie aan de Universiteit van Fribourg volgen, er zullen geen officiële lessen van de priesteropleiding in het huis van Don Bosco plaatsvinden. Het huis zal alleen als spiritueel kader dienen om hen te helpen bij hun studie en te begeleiden bij hun spirituele en geestelijke vorming als voorbereiding op het priesterschap. Later ben ik in contact gekomen met Pater Clerc die me een tijdje is komen helpen. In oktober 1969 zijn we dus met de opvang van deze seminaristen begonnen ...

De Goddelijke Voorzienigheid leidde me nogmaals op wegen die ik niet graag bewandelde. Maar ik heb ze bewandeld!

Mgr. Viganò en de Priesterbroederschap

Bron: catholicfamilynews.com

De Priesterbroederschap Sint-Pius X geeft in navolging van haar Stichter Mgr. Marcel Lefebvre sinds 50 jaar met een grote bezorgdheid om de leerstellige nauwkeurigheid, de dwalingen voortvloeiend uit het Tweede Vaticaanse Concilie en de nieuwe mis van Paulus VI aan.

Mgr Viganò, gewezen apostolisch nuntius te Washington, klaagt sinds twee jaar met veel moed dezelfde dwalingen aan, zonder evenwel te spreken over de strijd die de Traditie over de gehele wereld sinds meer dan vijftig jaar voert. Daar komt nu verandering in. Hij citeert buiten Mgr. Schneider sinds kort ook de Priesterbroederschap Sint-Pius X.

Aartsbisschop Carlo Maria Viganò antwoordt op een reeks vragen die zijn gepubliceerd door *LifeSite's* journalist Stephen Kokx, waaronder deze: "Uwe Excellentie heeft gelijk wat Vaticanum II betreft, maar wat denkt U dat katholieken moeten doen?" Hij zegt duidelijk dat de strijd om het geloof in de Kerk moet gestreden worden en veroordeelt zo het sedisvacantisme, dat beweert dat de H. Stoel vrij is. Dat wil zeggen: hij maakt duidelijk dat men in de Katholieke Kerk moet blijven en dat degenen die het geloof ondermijnen zoals het ons door de Apostelen is overgeleverd, moeten vertrekken.

Hij antwoordt met een andere vraag: "Wat betekent het om zich af te scheiden van de Katholieke Kerk volgens de aanhangers van het Concilie?" Hoewel het duidelijk is dat er geen vermenging mogelijk is met degenen die voor vervalste doctrines van het conciliaire ideologische manifest zijn, moet worden opgemerkt dat het simpele feit van gedoopt te zijn en levende leden te zijn van de Kerk van Christus niet impliceert dat men zich aan het Conciliaire team vasthoudt; dit geldt vooral voor de eenvoudige gelovigen en ook voor seculiere en reguliere geestelijken die, om verschillende redenen, zichzelf oprecht als

katholiek beschouwen en de hiërarchie erkennen.

Wat in plaats daarvan moet worden verduidelijkt, is de positie van degenen die, terwijl ze zichzelf katholiek verklaren, toch de heterodoxe doctrines omarmen die zich over deze decennia hebben verspreid, in het besef dat deze een breuk met het voorgaande leergezag vertegenwoordigen. In dit geval is het geoorloofd om te twijfelen aan hun werkelijke trouw aan de Katholieke Kerk, waarin ze echter officiële rollen vervullen die hun gezag verlenen. Het is een ongeoorloofd gezag, als het doel is de gelovigen te dwingen de revolutie te aanvaarden die sinds het Concilie is opgelegd.

Als dit punt eenmaal is opgehelderd, is het duidelijk dat het niet de traditionele gelovigen — dat wil zeggen, ware katholieken, met de woorden van de Heilige Pius X — zijn die de Kerk moeten verlaten waarin ze het volledige recht hebben om te blijven en waarvan het jammer zou zijn om te scheiden; maar eerder de modernisten die zich de katholieke naam toe-eigenen, juist omdat het alleen het bureaucratische element is dat hun toestaat om niet als gelijkwaardig met enige ketterse sekte beschouwd te worden.

Het is ook duidelijk dat er wijdverbreide gevallen zijn waarin de gelovigen ernstige problemen ondervinden bij het bezoeken van hun parochiekerk, net zoals er steeds minder kerken zijn waar de Heilige Mis wordt gevierd in de katholieke ritus. De verschrikkingen die decennialang in veel van onze parochies en heiligdommen heersen, maken het zelfs onmogelijk om te helpen bij een “eucharistie” zonder beroerd te worden en het eigen geloof in gevaar te brengen, net zoals het erg moeilijk is om katholiek onderwijs te verzekeren, alsook het waardig toedienen van de sacramenten en solide spirituele leiding voor zichzelf en voor de kinderen.

In deze gevallen hebben getrouwe leken het recht en de plicht om priesters, gemeenschappen en instituten te vinden die trouw zijn aan het eeuwige leergezag. Ze moeten weten hoe ze de prijzenswaardige viering van de liturgie in de oude ritus samen met het aanhangen van de gezonde leer en moraal vasthouden, zonder enige aanpassing ten opzichte van het Concilie.

De situatie is zeker complexer voor geestelijken, die hiërarchisch afhankelijk zijn van hun bisschop of religieuze overste, maar die tegelijkertijd het recht hebben om katholiek te blijven en te kunnen vieren volgens de katholieke ritus. Enerzijds hebben leken meer bewegingsvrijheid bij het kiezen van de gemeenschap waartoe ze zich wenden voor de Mis, de sacramenten en religieus onderwijs, maar minder autonomie omdat ze nog steeds afhankelijk zijn van een priester; aan de andere kant hebben geestelijken minder bewegingsvrijheid, aangezien ze geïncardineerd zijn in een bisdom of orde en onderworpen zijn aan kerkelijk gezag, maar ze hebben meer autonomie omdat ze legitiem kunnen beslissen om de Mis te vieren en de sacramenten toe te dienen in de Tridentijnse ritus en om te prediken in overeenstemming met de gezonde leer. Het Motu Proprio Summorum Pontificum bevestigde opnieuw dat gelovigen en priesters het onvervreemdbare recht hebben — wat niet kan worden ontkend — om gebruik te maken van de liturgie die hun katholieke geloof beter uitdrukt. Maar dit recht moet vandaag de dag niet alleen worden gebruikt en niet zozeer om de buitengewone vorm van de ritus te behouden, maar ook om te getuigen van het overgeleverde geloof (*depositum fidei*) die alleen in de oude ritus volmaakt overeenstemt.

Dit verborgen en vaak stille werk is uitgevoerd door de Priesterbroederschap van Sint Pius X, die erkenning verdient omdat ze de vlam van de traditie niet heeft laten doven op een moment dat het vieren van de Oude Mis als subversief werd

Ik beschouw Aartsbisschop Lefebvre als een voorbeeldige belijder van het Geloof en ik denk dat het inmiddels duidelijk is dat zijn veroordeling van het Concilie en de modernistische afvalligheid relevanter is dan ooit.

beschouwd en een reden voor excommunicatie. Haar priesters zijn een gezonde doorn in het oog geweest voor een hiërarchie die in hen een onaanvaardbaar vergelijkingspunt voor de gelovigen heeft gezien, een constant verwijt van het verraad van het volk van God, een ontoelaatbaar alternatief voor het nieuwe conciliaire pad. En als hun trouw ongehoorzaamheid aan de Paus met de bisschopswijdingen onvermijdelijk maakte, was het dankzij hen dat de Broederschap in staat was om zichzelf te beschermen tegen de woedende aanval van de vernieuwers en door haar bestaan heeft ze de mogelijkheid geboden van het vrijstellen van de oude ritus, die tot dan toe verboden was. Door haar aanwezigheid konden ook de tegenstrijdigheden en fouten van de ‘conciliaire sekte’ naar voren komen, altijd knipoogend naar ketters en afgodendienaars, maar onverbiddelijk star en onverdraagzaam jegens de Katholieke Waarheid.

Ik beschouw Aartsbisschop Lefebvre als een voorbeeldige belijder van het Geloof en ik denk dat het inmiddels duidelijk is dat zijn veroordeling van het Concilie en de modernistische afvalligheid relevanter is dan ooit. Men mag niet vergeten dat de vervolging waaraan Aartsbisschop Lefebvre werd onderworpen door de Heilige Stoel en het wereldbischoppaat vooral diende als een afschrikmiddel voor Katholieken die ongevoelig waren voor de ‘conciliaire revolutie’.

Ik ben het ook eens met de opmerking van Zijne Excellentie Bisschop Bernard Tissier de Mallerais over de co-aanwezigheid van twee entiteiten in Rome: de Kerk van Christus is bezet en overschaduwed door de modernistische conciliaire structuur, die zich in dezelfde hiërarchie heeft gevestigd en de autoriteit gebruikt van haar bedienaars om te zegeviëren over de Bruid van Christus, en onze Moeder [de Kerk].

De communieritus: een paar beschouwingen over de betekenis van de liturgische ritus

(Deel 3/4)

Lettre à nos frères prêtres n. 43 (september 2009)

Laten we nogmaals herhalen dat het feit dat de hostie in de hand van een gedoopte persoon wordt geplaatst, op zichzelf beschouwd geen kwaad is, aangezien het in het begin een vrij algemeen gebruik was van de Kerk. Zoals de Heilige Paulus echter opmerkt: “Alles is mij toegestaan, niet alles is goed voor mij” (1 Kor. 6, 12). Het is niet omdat iets op zichzelf mogelijk is of intellectueel voorstelbaar is, noch omdat het in het verleden werd uitgevoerd, onder omstandigheden die wezenlijk anders waren dan die we nu kennen, dat het ook nu opportuun of wenselijk zou zijn. Er zijn objectieve, gegronde en nog steeds geldige redenen waarom de Kerk gedurende meer dan een millennium heeft gekozen om de communie op een bepaalde manier uit te delen, waarbij de Heilige Eucharistie niet langer wordt aangeraakt behalve dan door de handen van de gewijde bedienaren.

Zorgen voor respect voor het Heilig Sacrament

De eerste motivatie voor deze bedeling van de communie is van praktische aard, namelijk respect voor het Heilig Sacrament. De teksten van de kerkvaders, van de concilies en van de kerkelijke schrijvers uit de tijd dat de communie nog in de hand werd gegeven, benadrukken heel sterk de noodzaak om over het kleinste partikel te waken (een vaak gebruikt beeld vergeleek de partikels met goudklompjes) en om alle onvrijwillige heiligschennis (vanuit een misbegrepen devotie) te vermijden en nog meer om vrijwillige heiligschennis te vermijden.

Waken over het kleinste partikel

Indien, zoals het geloof van de Kerk ons leert, en de woorden van Sint Thomas van Aquino

in *Lauda Sion* weergeven, “de Christus geheel aanwezig is in elk partikel op dezelfde wijze als in de hele hostie”, dan is het noodzakelijk om er zoveel mogelijk zorg voor te dragen dat er geen enkel partikel verloren gaat, op de grond valt of vertrappt wordt. Het plaatsen van de communie in hand van elke gelovige, met alles wat erbij komt kijken, verhoogt duidelijk het risico van onvrijwillig verlies van partikels van de Hostie. Vooral omdat de gelovigen niet noodzakelijk zeer handig zijn of schone handen hebben, of niet altijd voldoende zijn opgeleid om het Heilig Sacrament met respect en eerbied te behandelen. Om deze risico's in de praktijk tot een minimum te beperken heeft de Kerk uiteindelijk gekozen voor een ritus die de bron van deze moeilijkheden wegneemt en alle aanrakingen van de Heilige Hostie door de gelovigen verbiedt. Vanaf nu gaat de Heilige Eucharistie van de hand van de gewijde bedienaar rechtstreeks naar de mond van de communicant. Het respect voor het kleinste partikel valt onder de onmiddellijke verantwoordelijkheid van de gewijde bedienaar die daartoe is opgeleid en aangesteld. Het is duidelijk dat de geleidelijke totstandkoming van de communie door *intinctie* (waarbij de Hostie wordt gedrenkt in het Kostbaar Bloed) in het Oosten deze evolutie strikt verplicht maakte, aangezien het risico van het verlies van een partikel buitengewoon groot werd.

Elke ontheiliging vermijden

Het tweede gevaar waarop oude teksten wijzen is dat van heiligschennis, hetzij onvrijwillig door een misbegrepen devotie, hetzij vrijwillig. Er is in feite een onvoorstelbaar risico dat de communicant de Heilige Hostie wegneemt voor eigen gebruik buiten elke controle: voor persoonlijke verering

Zaterdag
05 december 2020

10 U H. VORMSEL IN BRUSSEL

Door Mgr. Bernard Tissier de Mallerais

PONTIFICALE DANKMIS

VOOR HET 50-JARIG
BESTAAN VAN DE FSSPX

Sint-Jozefkerk
Frere Orbansquare
1040 Brussel

in zijn huis of gebruik als een amulet, maar ook voor heiligschennende en satanische ontheiliging. De teksten van die tijd zijn rijk aan aanhoudende waarschuwingen op dit punt, het bewijs dat dergelijke praktijken helaas talrijk waren. Vooral na het einde van de vervolgingen, toen de christenen sterk in aantal toenamen en van wie sommigen slechts onvolmaakte bekeerlingen waren van heidense riten.

Dit risico van heiligschennis bestaat nog steeds en zelfs meer dan ooit in de huidige multiculturele samenleving. De zeer recente verklaring van pater José Marie de Antonio, verantwoordelijk voor de pastorale zorg voor migranten in de Hautes-Pyrénées, is hiervan het tastbare bewijs (*Libération* van 15 augustus 2009, p. 13): “[Ongedoopte Tamils] ontvangen de hostie [in Lourdes]. Ik zag eens een man de hostie in zijn zak stoppen. Hij zei tegen mij: ‘Ik ben een hindoe, maar ik neem haar mee om haar naar mijn erg zieke moeder in Parijs te brengen omdat het goddelijk voedsel is.’” Om deze objectieve risico's te vermijden verhoogden de kerkelijke autoriteiten van die tijd hun voorzorgsmaatregelen. De concilies herinneren bijvoorbeeld aan de verplichting dat de gelovigen onmiddellijk de hostie moeten consumeren, voor het aanschijn van de priester, die moest controleren of de hostie ook effectief geconsumeerd werd.

Maar zelfs dat was niet genoeg om het risico van ontheiliging tot een aanvaardbaar niveau terug te brengen. En volgens een natuurlijke

evolutie is de Kerk vervolgens overgegaan tot een procedure die, *in de praktijk*, de mogelijkheid de eucharistie te nuttigen zonder respect voor de heilige realiteit ervan, tot een absoluut minimum beperkte. Door de hostie rechtstreeks in de mond van de communicant te plaatsen wordt het, zo niet onmogelijk, dan toch erg moeilijk voor deze laatste om hem mee te nemen en op een andere manier te gebruiken dan voor de communie zelf.

In het register van "symboliek"

De eerste reden voor de evolutie van communieritus is dus praktisch van aard. Dit motief heeft natuurlijk enig belang, maar het is niet het enige en misschien ook niet het meest essentiële. Als we ons uitsluitend zouden concentreren op praktische overwegingen, dan zouden er gemakkelijk ‘innovatieve’ oplossingen kunnen gevonden worden vanuit de moderne bedrijfskunde (voor distributie) en veiligheidsprocedures (om heiligschennis te voorkomen).

De ritus van het uitdelen van de communie heeft echter naast het praktische aspect — en die is er zeker: de communicanten moeten de Heilige Eucharistie natuurlijk ook feitelijk kunnen ontvangen — nog een veel belangrijker aspect: door middel van bepaalde gebaren, houdingen of woorden de realiteit van de heilige eucharistie tot uitdrukking brengen en de innerlijke gevoelens tot uiting brengen (en in bepaalde opzichten vormen) van degenen die de communie gaan ontvangen.

We bevinden ons dan, zoals in de hele liturgie, meer in de wereld van symboliek dan in die van puur praktische handelingen. Het symbolische register drukt door middel van lichaamshoudingen of verbale uitdrukkingen de innerlijke gevoelens van de ziel uit, zonder dat er noodzakelijkerwijs tegelijkertijd een onmiddellijk praktisch nut voor dit gebaar bestaat. Wanneer de veteraan op 11 november een krans legt bij het oorlogsmonument, wanneer de burgemeester de namen voorleest van degenen die “op het veld van eer zijn omgekomen”, dan heeft dat voor de overledenen geen praktisch nut. Het is eigenlijk een symbolische uitdrukking van het eerbetoon van de levenden aan degenen die vielen voor het vaderland.

Het is vooral vanuit een symbolisch oogpunt dat ook de door de Kerk aangenomen ritus moet worden bekeken, wanneer zij de communie in de mond geeft en niet meer in de hand. Dit is het ware liturgische criterium. En het is noodzakelijk om deze ritus te beoordelen op basis van de meest fundamentele elementen van het christelijk geloof, niet op basis van vreemde, profane overwegingen, die ongetwijfeld interessant kunnen zijn, maar niet in deze context.

Uitdrukken van de werkelijke aanwezigheid en de eerbied voor het Heilig Sacrament

In de communieritus is het eerste punt dat symbolisch uitgedrukt moet worden de werkelijke

aanwezigheid van Christus onder de gedaante van de hostie en de eerbied die we daarom dienen te bewijzen aan dit allerheiligste Sacrament.

De aanwezigheid van dit hoogheilig mysterie in de hostie, van God Zelf, van Onze Heer Jezus Christus in eigen persoon komt symbolisch bijzonder goed tot uiting wanneer uitsluitend de gewijde bedienaren, die speciaal zijn gewijd (geconsacreerd) voor deze taak door het sacrament van de priesterwijding, de Heilige Hostie met hun handen aanraken. Dit is een opmerkelijk effectieve symbolische ritus om het verschil uit te drukken tussen gewoon brood, dat iedereen gewend is aan te raken in het dagelijks leven, en het eucharistisch brood, het heilige brood, dat enkel de gewijde bedienaren aanraken. Iedereen begrijpt spontaan de betekenis van dit ritueel, ook het kind dat nog niet kan lezen.

Dit is zonder twijfel de belangrijkste drijfveer voor de verandering in de praktijk die de Kerk meer dan een millennium geleden heeft doorgemaakt: om het geloof van de Kerk in de werkelijke aanwezigheid van Christus levendiger en duidelijker uit te drukken.

De kerkvaders, die om hen heen de antieke ritus van communie in de hand zagen, leggen in hun teksten grote nadruk op het respect, het geloof, de toewijding, de verering en de aanbidding jegens dit kostbare Lichaam van Christus. Deze aanbevelingen zijn de rode draad in hun geschriften, wat doet vermoeden dat de oude

Zondag
6 december 2020

10.30 uur

H. VORMSEL

Door Mgr. Bernard Tissier de Mallerais

**PONTIFICALE
HOOGMIS
IN UTRECHT**

*Sint-Willibrordkerk
Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht, Nederland*

Crisis in de Kerk

ritus waarschijnlijk niet uit zichzelf de nodige symbolische effectiviteit bezat om dit centrale dogma van het geloof uit te drukken. En ten slotte heeft de Kerk gekozen voor een ritus die dit geloofspunt duidelijker aangeeft, door symbolisch de hostie enkel te laten beroeren door de gezalfde handen van de daartoe gewijde bedienaren.

Uitdrukken van het "ontvangen" van het sacrament en de twee priesterschappen

Het tweede punt dat symbolisch moet worden uitgedrukt, is het feit dat we het Sacrament 'ontvangen' en niet 'opeisen'. Een tekst van kardinaal Ratzinger kan ons helpen om dit beter te begrijpen: "Het behoort tot de essentie van het sacrament om ontvangen te worden en dat niemand het zichzelf kan geven. Niemand kan zichzelf dopen of zichzelf tot priester wijden, noch zichzelf ontslaan van zijn zonden. Het is omwille van deze ontmoetingstructuur dat het volmaakt berouw van nature niet innerlijk kan blijven, maar de vorm van ontmoeting vereist die het sacrament [van de biecht] is." (Josef Ratzinger, *Church, oecumenism and politics*, Fayard: 1987, geciteerd volgens de Duitse editie in AA. VV., *Veneration and administration of the Eucharist*, CIEL: 1997, p. 72).

Dit karakter van 'ontvangen' is ongetwijfeld niet geheel afwezig in het ritueel van de handcommunie, in zoverre de communicant niet zichzelf bedient van de heilige communie, maar deze van de gewijde bedienaar ontvangt en dan naar zijn mond brengt. Maar het is duidelijk dat dit 'ontvangen' karakter symbolisch op een veel sterkere manier tot uitdrukking komt wanneer het sacrament aan de gelovigen wordt gegeven 'als aan pasgeboren kinderen', om de uitdrukking te gebruiken van de eerste brief van de heilige Petrus (1 Pet. 2, 2) die de introitus vormt van Quasimodo-zondag (tweede zondag van Pasen in de 'gewone vorm') waar de liturgie uitgerekend spreekt over de communie tot de pasgedoopten.

De tongcommunie heeft bovendien het voordeel dat het, in het symbolische bereik en wel op de meest duidelijke wijze, het essentiële verschil uitdrukt tussen het gewone priesterschap van alle gedoopten, die het Sacrament *ontvangen*, en het ambtelijk priesterschap, dat het Sacrament *bedeelt*.

Het doopsel, dat aan iedereen die het bezit 'een koninklijk priesterschap' verleent (1 Pet. 2, 9), geeft in feite, zoals de heilige Thomas van Aquino ons zegt, het vermogen om de andere sacramenten te *ontvangen*, en vooral de Heilige Eucharistie, einde

en voleinding van alle sacramenten (vgl. III, q. 63, a. 2 en a. 6), terwijl het ambtelijk priesterschap een vermogen is om te *geven*, om de sacramenten te bedelen.

De keuze van de onverdeelde Kerk

Dit zijn enkele van de belangrijkste redenen die de Kerk ertoe brachten om meer dan een millennium geleden af te zien van de handcommunie en deze uitsluitend verving door de tongcommunie waarbij de gewijde dienaar de hostie rechtstreeks in de mond van de gedoopte plaatste.

En als we zeggen 'de Kerk', dan dienen we haar in al haar componenten te begrijpen. Ondanks de verscheidenheid aan riten die worden gebruikt in de verschillende kerken van apostolische oorsprong, merken we op dat vandaag, tijdens de communie in iedere soort liturgische viering, geen enkele leek ooit de Heilige Eucharistie met zijn handen aanraakt, maar dat hij deze altijd rechtstreeks uit de handen van de gewijde bedienaar consumeert.

Dit is werkelijk een enorm en onbetwistbaar feit dat ons aan het denken moet zetten. Des te meer aangezien een groot deel van deze kerken van apostolische oorsprong, in tegenstelling tot de Latijnse Kerk, de communie onder beide gedaanten heeft bewaard of zelfs gegist brood gebruikt. Het is dus daarom dat deze kerken het, zonder enige uitzondering, meer geschikt vonden de Heilige Eucharistie rechtstreeks 'in de mond' (in verschillende vormen) aan de communicant te geven, en dit zowel omwille van praktische als symbolische redenen.

Volwassenenonderricht voor "beginners"
volgens de catechismus van Sint-Pius X

Elke dinsdagavond (na de H. Mis)
van 19.15 u. tot 20.30 u.
Geen inschrijving nodig!

Instaurare omnia in Christo
Alles grondvesten in Christus

Sancte Pie X., ora pro nobis!
Heilige Pius X,
bid voor ons!

1ste les:
dinsdag
13 oktober!

Hemelstraat 23
Ingang: langs
de parking

De Mariale retraite 'Mater Misericordiæ'

gepredikt in de Hemelstraat, Antwerpen

E.H. Joseph Verlinden, Prior

De Mariale retraite heeft tot doel de christengelovige bewust te maken van de waardigheid van het kindschap Gods. Dit is een genade die iedere christen met het H. Sacrament van het Doopsel meekrijgt. Maar dit kindschap Gods altijd bewuster en beter beleven is een opgave die bovendien ook nog kennis vereist. Een Mariale retraite wil ons hierbij helpen. Aan de hand van de grootheid van Maria krijgt iedere christen een idee van zijn eigen waardigheid, zijn eigen opdracht in het reddingsplan van God. Wat verwacht de Goede God van mij? Hoe ben ik tot hiertoe met mijn doopbeloften omgegaan? Wat moet ik verbeteren en wie helpt mij hierbij het beste? Niemand beter dan de Moeder Gods kan ons helpen trouwer onze doopbeloften te onderhouden. De Mariale retraite bereidt ons dan ook voor op een hernieuwing van de doopbeloften in de handen van Maria, volgens de formule van de H. Grignon de Montfort, zoals deze in het gouden boek van de Montfortanen staat.

Wanneer wij het H. Doopsel toegediend krijgen als klein kind, hebben onze ouders hiervoor gekozen. Zij ook leren ons het eerste kruisteken maken, leren ons Jezus en Maria kennen, enz. Vanaf de jaren van verstand mogen wij ons voorbereiden om Jezus voor de eerste keer sacramenteel te ontvangen, door te biechten te gaan en wat wij noemen de eerste H. Communie te ontvangen. We houden van Jezus naar het voorbeeld van onze ouders en gaan iedere zondag mee naar de H. Mis, naar Jezus.

Nadien krijgen we verder onderricht — catechismus — hetzij in de school hetzij privaat, zodat we op twaalfjarige leeftijd voor de eerste maal zelf onze doopbeloften mogen hernieuwen. Maar we zijn nog een kind en begrijpen nog niet alles. Voor velen houdt hier evenwel het geloofsonderricht op. Helaas! Maar normaal

moet dit laatste verder gaan en dieper met de leeftijd, zodat de jongvolwassen een persoonlijke, welbewuste keuze maakt voor Jezus: ja, Gij zijt mijn Verlosser, mijn Heer en mijn God!

Dit is dan de bewuste doopselhernieuwing van de volwassen christen die bewust is van zijn identiteit, kind van God, en die zijn christelijke plichten ernstig neemt.

Onze Moeder de H. Kerk geeft haar kinderen met de Paaswake ieder jaar de gelegenheid die doopbeloften te hernieuwen. Maar niet iedereen

bevat de ernst hiervan. Meestal is het een kleine minderheid die de Paaswake bewust viert.

Velen hebben niet het geluk ouders te hebben die hun kinderen op de juiste christelijke wijze begeleiden en hun de te volgen weg aangeven die leidt tot de gelukzalige eeuwigheid. Vandaar dat sommigen dat ontdekken tijdens de Mariale retraite.

De opbouw, in grote lijnen

1. We beginnen met de grootheid van Maria uiteen te zetten op een theologische wijze. Haar uitverkiezing, haar onbevleete ontvangenis, haar goddelijk en geestelijk Moederschap, haar bemiddeling en haar koninginschap.

2. We bekijken vervolgens wie wij zijn: gedoopten. In de brief aan de Romeinen worden twee aspecten ervan behandeld: de oude mens, dood aan de zonde, en de nieuwe mens die leeft in, met en door Jezus. Verder welke onze plichten en rechten zijn: deelname aan het H. Misoffer en deelname aan het Kruis van Jezus Christus in onze concrete levenssituatie.

3. Ondertussen hebben wij vastgesteld dat wij niet altijd beantwoorden aan de volheid van ons christen-zijn. Er is een biechtgelegenheid ingepland.

4. Wij hebben hier een hulp nodig, een moeder die ons helpt trouw te zijn aan onze doopbeloften. Deze moeder kan niemand beter zijn dan de Moeder van Jezus. Vandaar dat wij dan onze doopbeloften hernieuwen, al dan niet op het einde van de retraite of nadien, op een grote feestdag van Maria, onder haar auspiciën, in haar handen.

5. We eindigen met Sint-Jozef, getuige van de grootheden van Maria en voedstervader van Jezus.

Het gebed dat de voordrachten ondersteunt

We bidden 's morgens de lauden, en 's avonds de completen in het Nederlands uit het Klein Officie van Maria. We bidden eveneens de volledige Rozenkrans. Iedere dag is er een aanbidding vóór het uitgesteld Allerheiligste. Tijdens de maaltijden wordt onze ziel gevoed met een geestelijke lezing uit de geschriften van de H. Grignon en van de H. Alphonsus de Liguori. We horen ook het levensverhaal van Pater Kolbe, heraut van de Onbevleete. We houden ons aan de grote stilte, voorwaarde om God te ontmoeten en te horen.

De vreugde nadien

De deelnemers zijn enthousiast. In deze zin dat ze niet verwacht hebben dat Maria zo schoon is, zo gans heilig is, zo'n belangrijke rol te vervullen heeft in het Verlossingswerk. Ja, zij getuigen eveneens dat hun kennis aangaande Maria eigenlijk zo ontoereikend was; dat het verborgen leven in Jezus, Maria en Sint-Jozef zo genadevol is en apostolisch kan zijn, d.w.z. zielen redden voor de eeuwigheid. Ja, zij komen beslist terug en zullen er anderen over aanspreken open te staan voor een week vol van genade en waarheid.

Mariale retraites gepland in 2021

ma 22 – za 27 maart

met als feestdag 25 maart, de Menswording.

ma 13 – za 18 september

met als feestdag O.-L.-Vrouw van Zeven Smarten.

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat, 23 2018 Antwerpen
hemelstraat.info@fsspx.be

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius

voor Dames :

Maandag 12 - Zaterdag 17
Oktober 2020

voor Heren:

Maandag 8 – Zaterdag 13
februari 2021

Recente activiteiten

Confraters
uit Bitche op
bezoek

Zuster Maria
Lidwina even
terug ...

Bonheiden,
'Dag van de
Traditie'

Maria
Bambina

De H. Bavo

Br. René-Maria

Halewijn, of met zijn bijnaam Bavo, stamt uit een hoogedele familie uit Haspengouw. Hij is zelfs een broer van de H. Gertrudis (van Nijvel) en Odilia (van Orp), maar in zijn jonge jaren leidt hij een bandeloos leven. Hij is getrouwd met Adilia en krijgt één dochter, Adeltrude, die door haar deugd een goede invloed op haar ruwe vader heeft. Wanneer zijn vrouw sterft, keert hij in zich en beseft hij de broosheid van dit aardse leven. Hij zoekt Amandus op, de heilige bisschop van Maastricht, die in het nog grotendeels heidense Vlaamse land aan het missioneren is. Bavo valt met zijn wapenuitrusting als ridder voor de voeten van Amandus. Hij bekent zijn misdaden en vraagt hem te tonen wat hij moet doen om op de weg van het heil te geraken. Amandus ziet zijn ernst en ook zijn nog onvolmaakt berouw. Hij wijst hem op de barmhartigheid van God, maar ook op de noodzaak om boete te doen voor begane zonden. Hij vindt een passende remedie om niet in de oude, voor zijn ziel schadelijke gewoonten te hervallen en om een nieuwe mens in Christus te worden. Bavo biecht en verricht de canonieke boete van die tijd (drie jaar boete en veertig dagen vasten). Wanneer Bavo terug naar huis gaat, verdeelt hij al zijn geld en onroerend goed aan de armen, en nadat hij afstand van zijn overige eigendommen gedaan heeft, gaat hij naar het klooster van de Benedictijnen in Gent, waar hij uit de handen van St. Amandus de tonsuur ontvangt. Hij gaat vooruit op het pad der deugd. “Het is apostasie”, zegt hem de heilige bisschop, “voor een ziel die de nietigheid van deze wereld gezien heeft en de nood die onze ziel naar de eeuwige goederen heeft, om zich niet telkens uit onze zwakheid te verheffen en zich moeite te doen om dichterbij God te komen.” Bavo ziet de zelfverloochening en de boetedoening als het middel om zijn hart te genezen. Hij verricht

met vreugde de voor onze zwakke natuur zwaarste kastijdingen. Enige tijd na zijn bekering verkrijgt hij van Amandus de toestemming om als eremiet in het woud van Mendonck te gaan wonen. Hij woont er in een holle boom en voedt zich met kruiden. Later komt hij in de St. Pietersabdij in Gent kort terug en krijgt hij van de heilige abt Floribertus toestemming om een nieuwe kluis te bouwen in een bos dichterbij. Daar leeft Bavo ingesloten, enkel bezig met de geestelijke goederen. Hij sterft er op 1 oktober rond het jaar 654. Amandus, Abt Floribertus met zijn monniken en Domlin, priester te Torhout, zijn bij zijn dood aanwezig. De antifonen van de vespers op zijn feestdag beschrijven dit mooi (uit het missaal, eigen van Gent of Haarlem):

“Wanneer het vertrek uit deze wereld voor de zo heilige man Bavo was aangebroken, bezocht hem de hemelse Geest onder de gedaante van een duif. Gods heerlijkheid verscheen over hem in de vorm van het levenwekkend Kruis en een stem klonk uit de hemel: Verheug u en juich, Bavo, want uw loon in de hemel is overvloedig. Ten hemel starend zag hij Gods heerlijkheid en sprak: Dit is mijn loon; voor de Gekruisigde heb ik gestreden, nu zie ik de glorie van het Kruis. Met zijn ogen en handen voortdurend ten hemel gericht, verlangde hij vurig om ontbonden te worden en bij Christus te zijn, alleluja. Door Engelen opgebeurd zeide hij: Vaarwel Kerk van Gods dienaren, Christus is daar, ga Hem tegemoet mijn ziel.”

Zestig edelen, getroffen door zijn voorbeeld en de wonderen die er geschieden, omarmen het boeteleven. Zij bouwen in Gent een kerk ter ere van Bavo die later zowel door kanunniken als door Benedictijnen wordt bediend. Keizer Karel V vraagt aan Paus Paulus III in 1537 om het klooster te laten ontbinden om op deze plaats een citadel te bouwen. De kanunniken worden met de relikwie van de

H. Bavo naar de kerk van St. Jan overgeplaatst. Vanaf nu krijgt deze kerk de naam van St. Bavo. In 1559 wordt deze St. Baafskerk de Kathedraal van het bisdom Gent.

Niet alleen in Gent wordt Bavo als patroon vereerd, maar ook in Haarlem. Hoe komt het dat deze plaatselijke heilige ook ginder vereerd wordt? Dit gaat hoogst waarschijnlijk terug op graaf Dirk II van Holland die trouwt met gravin Hildegard uit Gent. De graven van Holland resideren in Haarlem en in hun hofkapel zal de gravin een relikwie van haar stadspatroon gehad hebben. Ook komen in de abdij van Egmont, dichtbij Haarlem, Benedictijnen uit Gent en hebben tevens een relikwie van Bavo mee. Wanneer rond het jaar 1274 Kennemerboeren samen met de Amstellanders, Waterlanders en Utrechtse gilden in opstand tegen de graaf de stad Haarlem belegeren en hen in het nauw drijven, verschijnt boven de opstandelingen St. Bavo als ridder met een getrokken zwaard. De opstandigen worden zo bang dat ze het beleg opgeven en huiswaarts keren volgens de enen. Ook hebben, volgens anderen, enkele dappere Haarlemmers een uitval gedaan om dorpen van de aanvallers in brand te steken waardoor de aanvallers weggetrokken zijn. In ieder geval is nadien, in 1313, St. Bavo de stadspatroon van Haarlem. In het jaar 1500 schenkt de abt van de St. Pietersabdij van Gent een armrelikwie van Bavo en ondanks de protestantse overheersing is er nog wat van behouden in de huidige St. Baafskathedraal van Haarlem, zodat de woorden van de hymne op zijn feest terecht zijn: “Bavo bezinge mede in zusterbond de stad Haarlem, die eens door hem zo heerlijk beschut werd, en veilig bleef te midden der gevaren, en ook nu niet bezwijkt onder het kwaad.”

¹ Butler, *Vie des Pères, Martyrs et autre principaux saints*, '1 okt. Saint Bavon'.

² *Historisch Tijdschrift Holland 29e jaargang, no. 1* (1997), blz. 1–17.

³ *Met de Heiligen het jaar rond*, deel 4, 1 okt.

Aankondigingen

ZONDAG 18 OKTOBER

EK-meisjesuitstap naar Leuven

VRIJDAG 23 – ZONDAG 25 OKTOBER

FSSPX-bedevaart naar Lourdes

ZONDAG 8 NOVEMBER

Parochiemaaltijd in de Hemelstraat
met een presentatie over de FSSPX

ZATERDAG 21 NOVEMBER

MI-recollectiedag

ZATERDAG 28 – ZONDAG 29 NOVEMBER:

JKI-vergadering (Vlaanderen, Nederland, KJB)

ZONDAG 6 DECEMBER

Sinterklaas in de Hemelstraat

27 – 29 DECEMBER 2020

EK-kerstkamp in Moer

Inschrijving: m.declercq@fsspx.email (of +31 636 38 90 54)

29 T.E.M. 31 JANUARI 2021

Gezinsweekend van de Traditie

Inschrijven: jacintha_groot@live.nl

Kosten: voor het hele weekend per gezin €225

Toewijding van België aan het Heilig Hart van Jezus en het Onbevlekt Hart van Maria

Zondag 11 oktober, feest van het Moederschap van de Heilige Maagd, zullen we in onze gebedshuizen in België de toewijding van België aan het Heilig Hart en het Onbevlekt Hart van Maria vernieuwen, in zoverre dat dit van ons afhangt. Zo zullen wij ons op deze dag aansluiten bij het initiatief van het Heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw van Lourdes in Jette (Brussel).

Door deze in zulke moeilijke tijden aldus hernieuwde consecratie, verenigd met alle katholieken en mensen van goede wil, willen wij de genade van het Heilig Hart van Onze-Lieve-Heer Jezus Christus, door de soevereine voorspraak van zijn Moeder, de Allerheiligste Maagd Maria, in haar Onbevlekt Hart, over België, zijn bestuurders, wetgevers, inwoners en burgers doen uitstorten.

Onbevlekt Hart van Maria, leid ons naar het

Heilig Hart van Jezus! Bekeer ons! Heb medelijden met ons!

Laat ons, om ons geestelijk voor te bereiden, in de novene van 3 tot 11 oktober het eerste tientje van het dagelijkse rozenhoedje voor België bidden. Dit zal een goede manier zijn om de dag van 3 oktober te verlengen, die in België en omstreken gewijd is aan de Rozenkrans voor het Geloof, de eerbied voor het menselijk leven en de vrede volgens Christus Onze Heer.

Tot op de afspraak bij de Maagd der Armen in Banneux voor de jaarlijkse bedevaart, zaterdag 3 oktober 2020!

België werd op 29 juni 1919 gewijd aan het Heilig Hart en op 5 september 1954 aan het Onbevlekt Hart van Maria.

Toewijding van België

aan het Heilig Hart van Jezus
en het Onbevlekt Hart van Maria

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Donderdag 8.25 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: bruxelles.stjoseph@fsspx.be

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8.00 u., 9.15 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 46 00 13

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 11.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295, D-45356 Essen
Tel. : +49 (0)20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

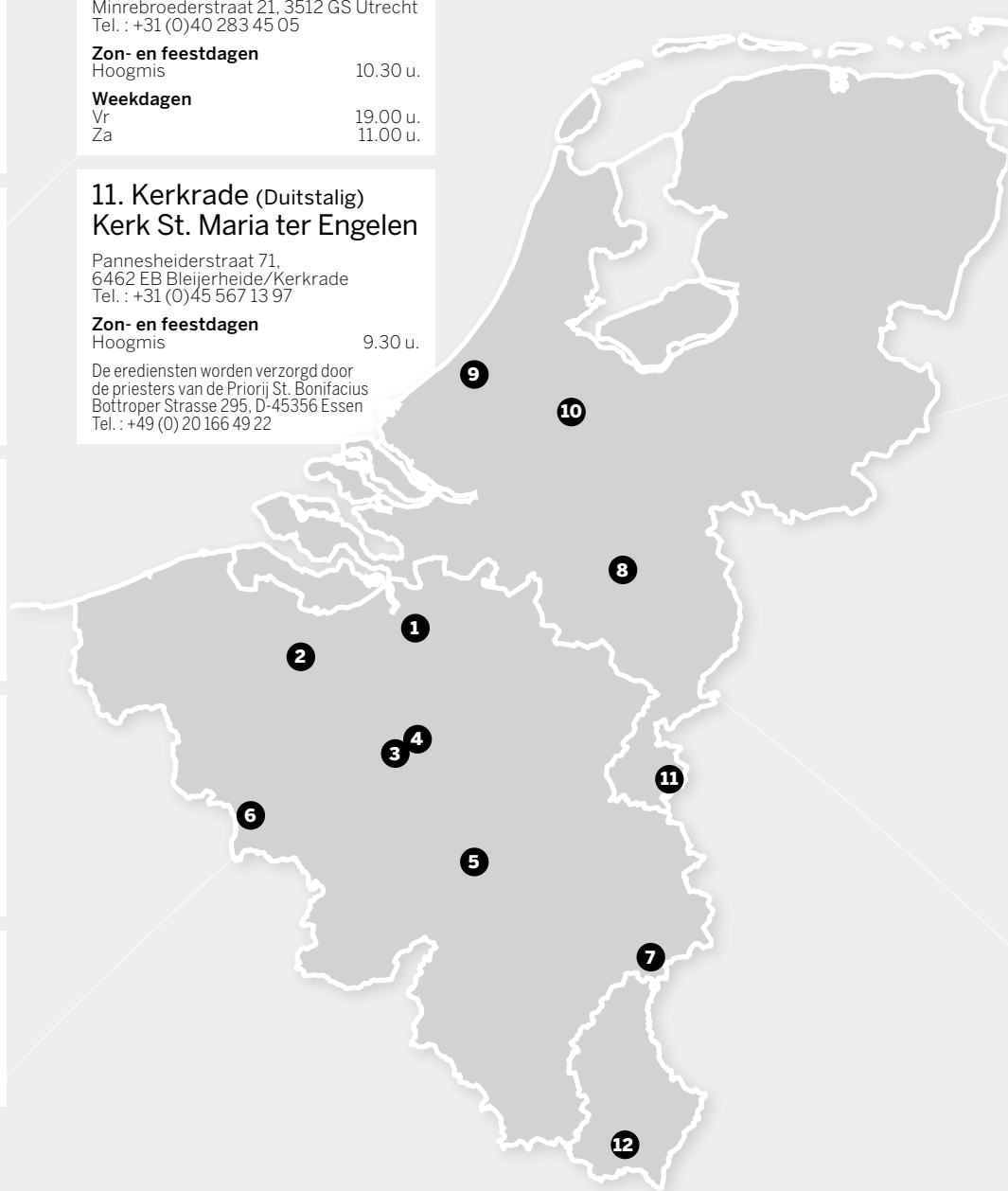
Zon- en feestdagen
Hoogmis (bel op voorhand)

Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De 'Monstrans' wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.